

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 23. Quomodo viderit gloriosum Sanctum Franciscum & ipsius
stigmata, nec non eminentem ejusdem sanctitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XXIII.

Quomodo viderit gloriosum Sanctum Franciscum
& ipsius stigmata, nec non eminentem ejusdem
Sanctitatem.

Voluit quoque DEUS, ut hanc suam Famulam interdum videret Gloriosus Patriarcha Sanctus Franciscus, patet faciendo illi suam sanctitatem, & sublimitatem virtutum, ac imprimis humilitatis, qua in eo præ ceteris relucebat.

§. I.

Um, ait, quodam die loquerer cum Sancto Patre Nostro Ignatio, qui dignatus fuerat mecum diutissime conversari, vidi quòd se erigeret ex sella, in qua sederat, ut exciperet Gloriosum sanctum Franciscum, venientem cum quatuor vel quinque Religiosis sui Ordinis, magnâ reverentiâ ac humilitate ipsum comitantibus. Et postquam sanctus Pater Noster illam valde hilariter excepisset, confedit Gloriosus sanctus Franciscus in sella ejusdem coloris cum habitu, quem gerebat. Erat is ex materia quadam cinericia, quæ tamen non videbatur esse texta nostro modo, sed quasi miraculosa, & profecta ex celo. Habebat vultum vehementer sui afflictatione emaciatum, & exhibebat in eo quandam sanctam ac profuudam animi demissionem; pedibus erat nudis, in quibus etiam apparebat sanctitas, ac puritas animæ ejus. Ipso conspectu fui repleta ingenti solatio, verum tanto suffundebam pudore, adeoque erubescere coram illo glorioso Sancto, ut vix auderem ipsum intueri: neque mihi videbatur fieri posse, ut ille veniret ad me visitandam, sed existimabam ipsum procul dubio venisse, ut asfideret Nostro sancto Patri: propterea ego tantum accedebam ad latus Nostri sancti Patris Ignatij, qui me aspiciebat subridendo, & intuitus gloriosum sanctum Franci-

scum corridebat illi, quasi ei diceret: Quàm ista est verecunda & meticulosa? Tunc sanctus Franciscus dixit: Quisq; agnoscit suos, seque ijs associat. Sanctus autem Noster Pater me iussit transire ad latus illius gloriosi Sancti, suscipereque ipsius benedictionem. Surrexi, & prostravi me ad ejus pedes, petivique ab eo facultatem illos osculandi, quod Gloriosus sanctus Franciscus admisit, & osculata sum pedem ipsius sinistrum, qui erat in ea parte, quâ accesseram, in quo habebat sacrum vulnus instar vulnerum Christi Domini, quod potius videbatur esse pretiosa quædam & pulcherrima rosa, quæ recreabat oculos anime, quàm vulnus horrores aut doloris. Afficit me id summo solatio. Postquam autem surrexissim, quodammodo conquereus, dixit mihi: Quare nunquam voluisti meminisse rerum concernentium meos? Fui vehementer turbata hoc audito, quia non memineram commisse ullius culpe; cumque sim adeo debilis, sensi grave nocimentum, ac dolorem capitis. Rogavi Sanctum, ut mihi manifestaret, in quo deliquissem. Quod fecit. Et respondi illi cum magno pudore, dicendo ipsi: Quid ego poteram hac in re præstare, cum mihi DEUS non dederit specialius lumen, ut scirem, quid à me in isto negotio vellet fieri? Sanctus tacuit, & non me redarguit amplius, eò quòd paterer tantum capitis dolorem; atque ita mihi fuit sublata turbatio, quam senseram. Rogavi Sanctum, ut me dignaretur sublevare. Surrexit ex sella, in qua sedebat, me flectente ad ipsius latus, & superimposuit manicam sui habitus meo capiti; quod continuo convaleuit, fuitque liberatum ab illo dolore. Surrexi, ac transivi iterum ad latus mei Sancti Patris.

¶ (S)

§. II.

Aliās, cūm ægrotarem, & vehementer affligerer, memor Gloriosi sancti Francisci, dixi DEO: Amem te ego, Domine, quemadmodum te sanctus Franciscus diligebat, veniantque afflictiones ac defolationes, quas volueris, quamvis id non dicam, ut mihi des; quod ipsi dedisti. Divina Majestas mihi respondit: Putasne ullum, quantumcunque faciat, ut vel minimum proficiat, id posse præstare, nisi ego velim, ipsumque adjuvem? aut nunquid existimas, casu hos potius eligi; quam alios, ut ipsos repleam bonis, conferamque; ipsis extraordinarias gratias, nullā aliā motus ratione, prout possem facere, quam tantum, quia mihi placet; sicut faciunt Reges ac Domini terreni, qui nemini inferendo injuriam, favent cuiquam suo Clienti, in quo sibi complacent, & non alteri, conferuntque per illum gratias quibus volunt, & non alijs? Non ita se res habet, quia ad id moveor occultis rationibus, ac finibus meæ infinitæ Sapientiæ. *Dixitq; illi in hanc rem multa præclara, quæ mihi videbantur esse prætermittenda, eo quod non valerent pro omnibus, sed neque apta essent libro excudendo typis linguæ vernaculæ.*

Immediatè postridie ex voluntate ipsiusmet DEI, venit gloriosus S. Franciscus ad me invisendam, solatusque est me verbis ac alloquijs admirandis, agendo de excellentia Patientiæ, ac de thesauris in illa reconditis, quos tantum exploratos habet is, qui bene patitur. Et quasi expertus loqueretur, ostendit mihi manus cum stigmatibus, tanquam pro testimonio atque confirmatione suorum dictorum, animando me vehementer ad patiendum. Dum loqueretur, adverti, quod Sanctus penes se haberet puerum, vestitum habitu sui Ordinis, & gerentem quoddam signum Angeli, dicebatque ipsi: *Sancte Pater Franciscus, ora pro ea;* quod aliquoties iterabat. Et fuit mihi indicatum, illum puerum esse, quemdam meum nepotulum, qui obierat septem vitæ mensibus exactis, & matre, ejus volente, fuerat vocatus Antonius, ob devotionem, quā ferebatur erga sanctum

Filium sancti Francisci, cui ipsum obtulerat, priusquam nasceretur, quam oblationem Sanctus acceptaverat. Quod autem ille parvus Angelus ab ipso petebat ijs verbis, intelligebam esse, ut me consolaretur, quemadmodum faciebat, ideoque mihi ostenderet sublimem locum, quem in cælo obtineret, propter ea quæ fuerat passus. Id quod ipse fecit, ducens me secum in spiritu ad cælestem civitatem, ubi vidi sedem Sancti, quæ erat admirandæ altitudinis, & eminentiæ, unde intellexi, illum meritißimè appellatum fuisse Seraphicum ab eo, qui ipsi hoc nomen indidit, quod illi omnino debetur.

Aliã vice (tertiã Maji anno 1617.) cūm vehementer affligerer à meis doloribus, vidi in quodam magno campo grandem & pulcherrimam Crucem. Venit ad illam quidam Sanctus, qui ipsam adoravit, & postea sibi imposuit. Is mihi videbatur jam esse Christus Dominus, jam verò sanctus Franciscus. Incepit progredi cum Cruce, à qua vehementer gravabatur: fatigatus, quievit modicum; iterumque se illa oneravit, donec præ lassitudine cogeretur subsistere, & secundo quiescere. Dum illi esset descendendum per paucos aliquos gradus, sentiebat ingentem difficultatem, atque adeò majorem, quam unquam aliàs, ac tum vidi ad ipsum venientes alios, quasi ex ejus Religione, qui illum adjuvabant. Vbi descendit ex gradibus, deposuit Crucem, quam sustulerunt, qui advenerant, & Sanctus subito incepit lætissimus ascendere ad Cælum. Quando ad me redij, eram afflicta, ignorans quid accidisset, cūmque optabam esse immunis ab illusione, dixit mihi DEUS: Is, quem vidisti, est servus meus Franciscus, constitutus in quadam sua molesta afflictione interna, quã majorem & graviorem non sustinuit; adeò ut agnoverit, se indigere suorum Religiosorum auxilio, & solatio. Quod illum videris ascendentem ad Cælum, factum est, ut intelligeres, quantopere mihi placeat patientia, & quid per illam possit comparari meriti, ut idem consequaris. Quod ipsum ita videris, ut existimares, jam illum esse, jam me, significat, quod in his San-

etorū apparitionibus, aliquando sim ego, qui loquor, & per illos operor, aliās Angelus loco Sancti, dicendo & faciendo, quod diceret vel faceret Sanctus tali occasione: aliās verò sit ipsemet sancti Spiritus. *In quibus verbis bene sunt notandi tres modi ualium apparitionum.*

§. III.

Voluit quoque DEUS, si non integrè, saltem aliquatenus satisfacere desiderio, quo ferebatur ad ipsum amandum, sicut illum amavit Gloriosus Sanctus Franciscus, in cuius Festo (anno 1620.) Postquam, ait, communicavissim, vidi intrā me ipsam, non absq; peculiari lumine & solatio meo, Majestatem DEI Domini nostri, Trini in Personis, & Unius in Essentia, simulque Christum JESUM Dominum nostrum, ac Beatum Sanctum Franciscum, modo spiritualissimo & arcanissimo, quod me notabili admiratione affecit. Ac tum Christus Dominus adducens me ad Beatū Sanctum Franciscum, tangensque ipsius vulnera manuum & pedum, ac lateris, eisdemque pectus & caput, mihi modo quodam Divino infudit & communicavit, atque contulit ipsius magna merita, & spiritum; itā ut mea anima sibi visa fuerit complecti thesaurū fragrantissimi & pretiosissimi suavissimique odoris, ejusq; adeò reddita fuisse particeps, ut is illam totam intimè quasi permearet, evaderetque velut ipsi proprius & naturalis. Deinde dixit Dominus: Anima, reddidi te itā, sicut vidisti, participem admirandarum virtutū, & spiritus mei servi Francisci, quæ omnia proveniunt habentque suam vim & pretiū ex meo sanguine, fuso per mea vulnera, & ex meis inestimabilibus meritis, ut proinde id, quod in te peregi, sit opus primario meum, & quædam quasi desponsatio spiritualis, in qua ego tibi trado ac dono has divitias spirituales, & virtutes. Neque solum ego ipse tibi præsto istam gratiam; sed volui præterea, ac rogavi meum servum Franciscum, ut tanquam meus ac tuus amicus, tibi etiam ille, quoad potest, offerret similiter istā occasione aliquid ex

bonis ac thesauris Divinis, quos à me accipit, quemadmodum soleat facere amici, qui taliter in meo nomine conveniunt; id quod nunc præstitit, ex mea Divina dispositione. Hoc mihi magnopere placuit, fuitque gratum. Et postquam Dominus id dixisset, Beatus S. Franciscus, præferendo speciale gaudium, propter illud opus DEI, mihi dixit magna cum charitate, & modestia, ac sancta lætitia: Jam, Anima & creatura DEI, cum ista gratia & misericordia, quam tibi præstitit Dominus, sicut & me dignatus est hoc favore, manebis deinde Soror nostra ac filia in Domino, siquidē illi placuit pro sua bonitate; & quia est, qui est, te secum unire, tibi que conferre sua dona, & facere te participem in omne futurum tempus eorum, quæ mihi dedit & contulit, & quæ ipso opitulante promerui, patiēdo ac obtinēdo in vita mortali, quantum in me erat, perfectionem vitæ Evangelicæ. Propter hoc dictum anima mea fuit perfusa singulari solatio, & concepit peculiarem affectum ac devotionem erga Beatum Sanctum Franciscum.

§. IV.

In alia gravi afflictione (anno 1613.) mihi spectabilis gloriosus adfuit S. Franciscus, dixitque pro me consolanda: Velle ne venire mecum, & videre meum corpus: quia isti tui Angeli te ducent. Ego tergiversabar more consueto, & recurri ad Christum Dominum, qui me animavit ad eundem. Et in momento me sensi duci in spiritu ad quendam locum remotissimum, ac vidi corpus Gloriosi Sancti, insilens pedibus. Habebat unum pedem totā plantā collocatum in terra; & alterum quasi extremitatibus digitorum eidem innitentem; atque in illis vulnera; uti etiam in manibus, quas gerebat expansas. Non animadverti vulnus lateris, eò quod corpus esset vestitum suo habitu. Volui me humi prosternere, optans exosculari illos sacros pedes; & Sanctus movit paululum pedem, qui digitorū extremitatibus contingebat terram, adeò ut ego cohorrerim, ac recesserim. Et postquam ibi aliquam

quamdiu mansissem magno affluens solatio, reperi me in eo loco, in quo antea fueram.

Die Sancti Bonaventuræ (anno 1615.) me dignatus est Sanctus inuisere, & cum loquutus quædam fuisset ac fecisset, non expectatis meis responsis, dixit mihi: Soror, veni mecum, apprehensoque meo brachio duxit me in spiritu ad Oratorium, ubi vidi gloriosum Sanctum Franciscum, vestitum suo habitu, discoopertis vulneribus pedum, & manuum ac lateris, & abreptum, in altissimam contemplationem. Contulit mihi DEUS speciale lumen, ad agnoscendas ipsius magnas virtutes; & quia pro illis singillatim intelligendis illuminabar, sanctus Bonaventura mihi dicebat: Ecce hæc est profunda humilitas; hæc est vera paupertas; hæc est sincera devotio. Interea audivi Dominum dicentem sancto Francisco: Quare hic dormis? Expergiscere. Volo enim tibi ostendere, quam malè sit constitutus mundus. Et cum Sanctus fuisset expergefactus, quasi reverteretur ad se ex magno quodam metis excessu, manifestavit illi DEUS, unaque mihi, per singularem illustrationem, malum statum Regnorum; non patefaciendo mihi speciatim quisnam esset reus, & author hujus miseriæ. Tum gloriosus S. Franciscus incepit obsecrare DEUM, ut averteret hæc mala, propter merita Christi JESU Domini nostri, ac deinde Beatissimæ Virginis, nec non sancti Bonaventuræ, ac tandem ei allegavit exigua obsequia, ipsi à se præstita. Hanc petitionem Dominus sibi ostendebat dupliciter, videbaturque eam rejicere. Verum Sanctus prosequeretur suas preces. Atque tum, novo quodam modo raptus, me inveni cum ipsdem Sanctis, & meis Angelis in caelo ante thronum Divinæ Majestatis, aliquantum remotam. Et præcedebant me multi cælestes Aulici. Tum mihi dixerunt mei Angeli: Postula etiam tu remedium illius necessitatis. Sed respondi illis: Cum petierit sanctus Franciscus, & non fuerit exauditus, quamvis allegaverit tot titulos, quâ ratione mihi id erit petendum? dixerunt autem mihi, ut nihilomi-

nus peterem. Incepi igitur orare quam ardentissimè ac instantissimè, & quasi desiderabam appropinquare Divino throno, ut orarem vicinior, sed non poteram. Dixitque mihi DEUS, videns me adeò sollicitam: Quid habes? quid petis tam ferventer? Ego respondi; iterando easdem petitiones. Tunc vidi Christum JESUM Dominum nostrum, postulantem à suo Patre æterno, ut me audiret, & dato signo meis Angelis, ut me adducerent, illi mihi viam paraverunt per omnes, meque collocaverunt juxta thronum DEI, ubi ipsum valde ardentè rogavi, ut averteret hæc mala. Respondit mihi autem DEUS: Non sunt dispositi ij, pro quibus intercedis, ut illis præstetur ista gratia; & æquè necesse est, ut locum suum habeat Justitia, ac Misericordia. Quod te petere oportet, est, ut habeant hanc dispositionem. Accepto hoc responso, denuò aspexi Christum Dominum in diverso raptu, amando ipsum impensè propter illum mihi exhibitum favorem. Et subito me reperi in Oratorio, ubi antea fueram cum Glorioso Sancto Francisco: prosttavi me ad ipsius pedes; Sanctus autem illos removet ac retraxit; & paulò post cum alio raptu me inveni in meo lecto, sicut soleo.

§. V.

Verum ut appareret felicitas Religiosorum, quod habeant tam sanctos Fundatores & Patronos, quorum duntaxat intuitu ipsis DEUS interdum confert magna bona, exhibuit illi DEUS sequens spectaculum, partim quidem horridum, partim verò jucundum. Quodam Festo, ait, sancti Francisci, summo manè (anno 1614.) conspexi oculis animæ in cælo arcum similem ei, qui formatur in nubibus, cessante pluviam, supra quem commebant aliqui Angeli, & sub illo vidi pendentem quendam Religiosum, qui erat indutus habitu proprio Religionis, atque dæmones ad ipsum ascendebant, instigebantq; illi nonnullos ictus, quos ille ostendebat se patienter tolerare. Vehementer averfabar hoc spectaculum, & stupebam, tale quid fieri in Cæ-

in Cælo. Verum mei Angeli mihi sustulerunt errorem, dicendo, hos arcus non efformari in cælo, sed sub illo, ubi sunt nubes. Deinde vidi venientem Gloriosum sanctum Franciscum, cum multis Sanctis, qui confedit in quodâ gloriosissimo throno; ac tum ibidem comparuit Christus JESUS Dominus noster, Judex vivorum & mortuorum, cum magna majestate, & quasi ex ipso, nosceretne illum Fratrem, & essetne ipse? Sanctus respondit, se ipsum non novisse, nec habere pro suo, eo quod sit valde superbus, arrogans & appetens honorum. Quamvis autem hoc responsum fuerit conforme Justitiæ, tamen Christus Dominus respexit viscera misericordiæ, quibus erat præditus Sanctus, dixitque illi: Nihilominus propter tua merita, misereor ipsius, & volo illi concedere tempus, ac locum penitentiæ, ut se emendet. Subito vidi, quomodo fuerit inde depositus, ubi pependerit, & ablatus. Intellexi autem, illum fuisse quendam Reli-

osum ægrotum, constitutum in periculo mortis & damnationis; atque propter merita sui sancti Patris fuisse tam à morte, quàm à damnatione liberatum.

Eodem die post, vidi eundem Sanctum cum Gloriosis sancto Dominico & sancto Ignatio; & loquuta sum cum singulis specialiter; Gloriosus autem Sanctus Franciscus mihi dixit: Teneris diligenter commendare Domino meam Religionem, siquidem ipse te, & me, induit eadem veste, quæ sunt sacratissima ejus vulnera, quamvis cum hoc discrimine, quod mea fuerint manifesta, & tua sint occulta, qualis est in capite cicatrix tecta capillis. Postea fuit ducta in spiritu ad Cælum, cum his tribus sanctis Patriarchis, & sacratissima Virgo Domina Nostra, aspiciebat cum speciali gaudio Gloriosum sanctum Franciscum, dicendo illi, esse sibi ipsum eharum, eo quod ejus Religiosi defendissent suam Purissimam Conceptionem.

(e)**(a)

CAPVT XXIV.

Quomodo illam cum S. Bonaventura, S. Antonio, S. Ludovico Rege Galliarum, & S. Junipero Gloriosus Sanctus Franciscus duxerit, ad videndum suum sacrum sepulchrum & Corpus, fueritque

consequuta ab ipsis quædam mystica cimelia.

§. I.

Admirabilis & plena mysterijs fuit sequens visio: Elapsis aliquot diebus, ex quo mihi Beatus Sanctus Franciscus dixerat, quod me pro meo solatio esset ducturus ad videndum suum sepulchrum, & sanctum corpus, quodam tempore matutino (in Septembri anno 1621.) agens cum DEO, sensi per cubiculi portam ingredienti Angelos DEI, qui comitabantur quosdam gloriosos Sanctos. Circumspexi, ut melius viderem, quid esset; & vidi verum esse, quod senseram; sed cum

solitis meis timoribus statim me abstraxi à spectaculo, & recurri ad DEUM, sicut consuevi, ut peterem ejus lumen. Verum quia à me DEUS volebat videri, quod mihi statuerat exhibere, denuò aspexi sanctos Angelos, vidique Beatum sanctum Franciscum, qui mihi benignissime dixit: Soror nostra, quare me fugisti; & hos benedictos Sanctos, quos mecum adduco, cum omnes ad te veniamus in nomine DEI, ipsoque jubente, ut te recreemus & solemur? Quapropter te nunc volo cum illis ducere, ut videas meum corpus, & sepulchrum, sicut me facturum tibi preceritis diebus sum pollicitus, id quod te magno replebit solatio, addiditque

Aspice,